

JELENÉSEK GALILEÁBAN

AMIKOR az apostolok elindultak Jeruzsálemből Galileába, addigra a zsidó vezetők már jelentős mértékben lecsillapodtak. Léven, hogy Jézus csak az országban hívők alkotta családja előtt jelent meg, és mivel az apostolok bujkáltak és nyilvánosan nem szónokoltak, a zsidók vezetői arra a következtetésre jutottak, hogy az evangéliumi mozgalmat tulajdonképpen eredményesen szétzúzták. Természetesen nyugtalanította őket ama szóbeszédek egyre erősödő terjedése, hogy Jézus feltámadt holtából, de bíztak abban, hogy a lefizetett örök eredményesen semlegesítenek majd minden ilyen beszámolót azzal, hogy újra előadják azt a történetet, hogy Jézus követőinek csoportja távolította el a testet.

² Ettől az időtől kezdve egészen addig, amíg az apostolokat szét nem szórta az egyre fokozódó üldöztetés, Péter lett az apostoli testület általánosan elismert vezetője. Jézus sohasem ruházta fel ilyen hatáskörrel és az apostoltársai sem választották meg hivatalosan erre a felelős tisztségre; ő magától értetődően vette magára azt és a közös egyetértés alapján tartotta is meg, valamint azért is, mert ő volt a fő tanhirdetőjük. Ettől fogva a nyilvános szónoklás lett az apostolok fő foglalatossága. Galileába visszatérőket követően a Júdás helyére választott Mátyás lett a pénztárosuk.

³ Azon hét folyamán, amíg Jeruzsálemben voltak, Mária, Jézus anyja sok időt töltött a női hívekkel, akik az arimateai József házában szálltak meg.

⁴ E hétfőn, korán reggel, amikor az apostolok elindultak Galileába, János Márk velük tartott. Követte őket a városból kifelé tartó útjukon, és amikor már messze maguk mögött hagyták Betániát, bátran odament hozzájuk, mert bízott abban, hogy nem fogják visszaküldeni.

⁵ Az apostolok többször is megálltak a Galileába vezető útjuk során, hogy elmeséeljék a feltámadt Mester történetét és ezért csak szerdán késő este érkeztek meg Betsaidába. Csütörtökön dél lett, mire mindannyian felkeltek és a reggelizéshez készülődtek.

1. JELENÉS A TÓNÁL

¹ Április 21-én, pénteken reggel nagyjából hat órakor jelent meg a morontia Mester tizenharmadik alkalommal, és Galileában az első alkalommal, a tíz apostolnak, ahogy a hajójuk közeledett a Betsaidánál lévő szokásos kikötési helyük közelében lévő partszakaszhoz.

² Miután az apostolok a Zebedeus házban várakozással töltötték a csütörtök délutánt és a kora estét, Simon

Péter azt javasolta, hogy menjenek halászni. Amikor Péter felvetette ezt a halászást, az összes apostol úgy döntött, hogy vele tart. Egész éjjel keményen dolgoztak a hálókikkal, de halat nem fogtak. Nem sokat gondolkoztak a fogás sikertelenségén, mert számos érdekes élményük volt, melyeket meg akartak beszélni, olyan dolgok, melyek a közelmúltban estek meg velük Jeruzsálemben. De amikor kivilágosodott, úgy döntöttek, hogy visszatérnek Betsaidába. Ahogy a parthoz közeledtek, a hajókikötő közelében megláttak valakit a parton, ahogy egy tűz mellett álldogál. Először azt hitték, hogy János Márk az, aki azért jött le, hogy üdvözölje a fogással visszatérőket, de ahogy közelebb értek a parthoz, észrevették, hogy tévedtek — a férfialak túl magas volt, semhogy János lehetett volna. Egyikük sem gondolta, hogy a parton álló alak a Mester. Azt sem értették egészen, hogy Jézus miért akar találkozni velük a korábbi együttléteik színhelyein, kint a szabadban, távol a félelemmel, árulással és a halál megrendítő szomorúságával összekapcsolható jeruzsálemi zárt környezettől. Azt mondta nekik, hogy ha elmennek Galileába, akkor majd ott találkoznak, és azon volt, hogy megtartsa ezt az ígéretét.

³ Ahogy lehorgonyoztak és készülődtek a kis hajóból való kiszállásra, a parton álló ember odakiáltott nekik, „Fiúk, fogtatok valamit?” És amikor azt felelték, „Nem,” megint megszólalt. „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalánál, és fogtok halat.” Bár azt nem tudták, hogy Jézus volt az, aki így utasította őket, teljes egyetértésben kivetették a hálót, ahogy mondták nekik, és az nyomban meg is telt, de olyannyira, hogy alig bírták kihúzni. Most Zebedeus János kapcsolt gyorsan, és amikor meglátta a súlyos hálót, rájött, hogy a Mester az, aki szólt hozzájuk. Amint ez a gondolat átfutott az elméjén, odahajolt Péterhez és azt súgta neki, „Ez a Mester.” Péter mindig is meggondolatlanul cselekvő és tisztelettudásában túlzó ember volt; így amikor János a fülébe súgta ezt, gyorsan felegyenesedett és belevetette magát a vízbe, hogy mielőbb a Mesterhez érjen. A testvérei ott haladtak közvetlenül mögötte, és a halakkal teli hálót maguk után vontatva a kis hajóval értek partot.

⁴ János Márk ekkorra már talpon volt, és látván, hogy az apostolok a súlyos hálóval közelednek a parthoz, leszaladt az üdvözlésükre; és amikor tizenegy embert látott tűz helyett, gyanította, hogy az ismeretlen alak a feltámadt Jézus, és ahogy a meglepődött tizek ott álltak némán, a legény odaszaladt a Mesterhez és a lábához térdelve azt mondta, „Uram és Mesterem.” És erre Jézus megszólalt,

de nem úgy, mint Jeruzsálemben, amikor azzal köszöntötte őket, hogy „Béke legyen veletek”, hanem hétköznapi beszédmódban azt mondta János Márknak: „Jól van János, örülök, hogy újra látlak a gondtalan Galileában, ahol hasznosan töltheted az időt. Maradj itt János, és reggelizz velünk.”

⁵ Ahogy Jézus a fiatalemberrel beszélgetett, a tizek olyannyira el voltak képedve és meg voltak lepődve, hogy megfélemedtek arról, hogy a hálónyi halat a partra húzzák. Jézus most azt mondta: „Hozzátok ki a halakat és készítsetek valami reggelit. Tűzünk és kenyerrünk már bőséggel van.”

⁶ Mialatt János Márk hódolatát fejezte ki a Mesternek, Péter először megdöbbsent a szénből rakott, vörösen izzó tűz látványától a parton; mivel a jelenet oly élénken emlékeztette őt az Annás udvarában rakott éjféle faszéntűzre, amely mellett megtagadta a Mestert, de aztán magához tért, és a Mester lába elé térdelve azt kiáltotta, „Uram és Mesterem!”

⁷ Péter ezt követően csatlakozott a társaihoz, hogy kihúzzák a hálót a partra. Amikor a fogás már a parton volt, számba vették a halakat, és 153 nagyobb találtak. És megint csak elkövezték azt a hibát, hogy e dolgot csodás halfogásnak tekintsék. Ehhez a mellékeseményhez semmilyen csoda nem járult. Ez pusztán a Mester korábbi ismereteinek alkalmazását jelentette. Tudta, hogy a halak ott vannak és ennek megfelelően utasította az apostolokat, hogy hová vessék ki a hálójukat.

⁸ Jézus e szavakkal szólt hozzájuk: „Most pedig mindannyian gyertek reggelizni. Még az ikrek is üljenek le, amíg beszélgetek veletek; János Márk majd megtisztítja a halakat.” János Márk odahozott hét méretes halat, melyeket a Mester feltett a tűzre, és amikor az étel elkészült, a legény felszolgált a tizeknek. Ez után Jézus megtörte a kenyeret és átadta Jánosnak, aki így felszolgált azt az éhes apostoloknak. Amikor János Márk mindegyiküket kiszolgált, Jézus megkérte, hogy üljön le, és a legénynek ő maga szolgált fel a halat és a kenyeret. És ahogy falatoztak, Jézus beszélgetett velük és felidéztek számos, Galileában és épp e tónál szerzett emléküket.

⁹ ¶ Ez volt a harmadik alkalom, hogy Jézus megmutatkozott az apostoloknak, mint csoportnak. Amikor Jézus először megszólította őket, azt kérdezték, hogy fogtak-e halat, azért nem sejtették, hogy ő az, mert mindennapos dolog volt a Galileai-tavon halászók számára, hogy amikor partra szálltak, megszólították őket a tariceai halkereskedők, akik rendszerint kéznél voltak, hogy megvásárolják a napi fogást a szárítók részére.

¹⁰ ¶ Jézus több mint egy órán át beszélgetett az apostolokkal és János Márkkal, és ez után a parton sétálgatott,

kettesével beszélgetett velük — de nem olyan párosításban, mint ahogy először küldte ki őket együtt tanítani. Mind a tizenegy apostol együtt jött el Jeruzsálemből, Zélóta Simon viszont egyre csüggedtebb lett, ahogy Galileához közeledtek, így aztán, amikor Betszaidába értek, elvált a testvéreitől és hazament.

¹¹ Mielőtt elbúcsúzott volna tőlük ezen a reggelen, Jézus úgy rendelkezett, hogy két önként vállalkozó apostol menjen el Zélóta Simonhoz és hozza vissza őt még aznap. És Péter és András így is tett.

2. BESZÉLGETÉS AZ APOSTOLOKKAL KETTESÉVEL

¹ Amikor befejezték a reggelit, és miközben a többiek a tűznél ültek, Jézus jelezte Péternek és Jánosnak, hogy jöjjenek vele sétálni a partra. Ahogy ott sétáltak, Jézus azt mondta Jánosnak, „János, szeretsz te engem?” És amikor János azt felelte, „Igen, Mester, teljes szívemből,” a Mester azt mondta: „Akkor, János, add fel a türelmetlenségedet és tanul meg szeretni az embereket, úgy, ahogy én szeretlek téged. Szenteld életedet annak bizonyításának, hogy a szeretet a legnagyobb dolog a világon. Az Isten szeretete bírja rá az embereket az üdvözülés keresésére. A szeretet az elődje minden szellemi jósnak, az a lényege az igaznak és a szépnek.”

² Jézus ez után Péterhez fordult és megkérdezte, „Péter, szeretsz te engem?” Péter azt felelte, „Uram, tudod, hogy teljes lelkeimmel szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Ha szeretsz engem, Péter, akkor tápláld a bárányaimat. Ne feledkezz meg arról, hogy segédkezz a gyengéknek, a szegényeknek és az ifjaknak. Félelem vagy kedvem nélkül hirdesd az örömhírt; mindig emlékezz, hogy az Isten nem tesz különbséget személyek között. Úgy szolgálj az embertársaidat, ahogy én szolgáltalak téged; bocsáss meg a halandótársaidnak, ahogy én is megbocsátottam neked. A tapasztalás tanítsa meg neked a csendes elmélkedés értékét és az értelmes gondolkodás erejét.”

³ Ahogy egy kicsit továbbsétáltak, a Mester odafordult Péterhez és megkérdezte, „Péter, tényleg szeretsz engem?” És erre Simon azt mondta, „Igen, Uram, tudod, hogy szeretlek.” És Jézus megint azt mondta: „Akkor viseld jó gondját a bárányaimnak. Légy jó és igaz pásztora a nyájnak. Ne áruld el a beléd vetett bizalmukat. Ne hagyd, hogy a rád törő ellenség készületlenül érjen. Mindenkor légy résen — figyelj és imádkozz.”

⁴ Amikor továbbsétáltak néhány lépést, Jézus odafordult Péterhez és harmadjára is megkérdezte, „Péter, igazán szeretsz engem?” És erre Péter, akit egy kissé már bántott, hogy a Mester láthatólag nem bíz benne, érzéssel teli hangon azt mondta, „Uram, te mindent tudsz, és ezért

tudod azt is, hogy én valóban és igazán szeretlek.” Erre Jézus azt mondta: „Tápláld a bárányaimat. Ne hagyd el a nyáját. Mutass példát és ösztönzést minden pásztortársadnak. Úgy szeresd a nyáját, ahogy én szerettelek téged és szenteld magad az ő jólétüknek, ahogy én a te jólétednek szenteltem az életemet. És kövess engem egészen a végső-kig.”

⁵ Péter ezt az utolsó kijelentést szó szerint vette — hogy továbbra is követnie kell őt — és Jézushoz fordulva, Jánosra mutatott, megkérdezvén, „Ha én követlek téged, akkor mit tegyen ez az ember?” És ekkor látván, hogy Péter félreértette a szavait, Jézus így szólt: „Péter, ne foglalkozz azzal, hogy mit tegyenek a testvéreid. Ha azt akarom, hogy János itt maradjon azt követően, hogy te elmentél, míg ide vissza nem jövök, mit jelent ez neked? Csak azzal törődj, hogy kövess engem.”

⁶ ¶ Ez a megjegyzés elterjedt a testvérek között és úgy vették, mint Jézus az irányú kijelentését, hogy János nem fog meghalni azelőtt, hogy a Mester visszatér megalapítani az országot hatalomban és dicsőségben, amint azt sokan gondolták és remélték. Jézus szavainak ez az értelmezése nagyban hozzájárult ahhoz, hogy Zélóta Simont visszahozták a szolgálatba, és meg is maradjon a munkában.

⁷ ¶ Amikor visszatértek a többiekhez, Jézus Andrással és Jakabbal ment el sétálni és beszélgetni. Amikor egy rövid szakaszt megtettek, Jézus így szólt Andrásnak, „András, bízol te bennem?” És amikor az apostolok korábbi főnöke meghallotta, hogy Jézus ilyen kérdést tesz fel, megállt és azt felelte, „Igen, Mester, hát hogyan bízna benned, és tudod, hogy bízom.” Erre Jézus azt mondta: „András, ha bízol bennem, akkor bíz jobban a testvéreidben — még Péterben is. Egyszer megbízta a testvéreid vezetésével. Most neked kell megbíznod másokban, amint elhagylak titeket, hogy elmenjek az Atyához. Amikor a testvéreid elkezdnek szétszóródni az elkeseredett üldözések miatt, légy megfontolt és bölcs tanácsadója Jakabnak, aki fivérem a húsvér testben, amikor olyan nehéz terheket tesznek rá, melyek elbírására a tapasztalatai nem készítettek fel őt. És bízzál továbbra is, mert én nem hagylak el. Amint végeztél a földön, eljössz hozzám.”

⁸ Erre Jézus odafordult Jakabhoz, azt kérdezvén tőle, „Jakab, bízol te bennem?” És Jakab természetesen azt válaszolta, „Igen, Mester, teljes szívemből bízom benned.” Erre Jézus azt mondta: „Jakab, ha jobban bízna bennem, akkor kevésbé volnál türelmetlen a testvéreiddel. Ha hajlandó vagy bízni bennem, akkor az segít neked abban, hogy kedves légy a hívek testvériségéhez. Tanuld meg felmérni a szavaid és a tetteid következményeit. Emlékezz, hogy az

aratást a vetés határozza meg. Imádkozz a szellem nyugalmaért és gyakorolj türelmet. Ezek a kegyek, az élő hittel, ezek éltessenek, amikor eljön az óra, hogy az áldozati poharat kiidd. De ne aggódj; amikor végeztél a földön, te is eljössz hozzám, hogy velem legyél.”

⁹ ¶ Jézus ez után Tamással és Nátániellel beszélgetett. Tamásnak azt mondta, „Tamás, szolgálsz te engem?” Tamás azt felelte, „Igen, Uram, szolgállok most és mindig.” Erre Jézus így szólt: „Ha szolgálni akarsz engem, akkor szolgálj a húsvér testbeni testvéreidet úgy, ahogy én szolgáljalak téged. És e jótéteménybe ne fáradj bele, hanem állhatatosan tarts ki, mint akit az Isten avatott fel a szeretet eme szolgálatára. Amikor végeztél a velem való szolgálattal a földön, dicsőségben fogsz szolgálni velem. Tamás, fel kell hagynod a kétkedéssel; erősödjön a hited és az igazságról való tudásod. Gyermekként higgy az Istenben, de ne viselkedj oly gyerekesen. Légy bátor; légy erőshitű és nagy az Isten országában.”

¹⁰ Ez után a Mester azt mondta Nátánielnek, „Nátániel, szolgálsz te engem?” És az apostol azt felelte, „Igen Mester, szolgállok, osztatlan szeretettel.” Erre Jézus így szólt: „Ha tehát teljes szívvel szolgálsz engem, akkor gondoskodj arról, hogy fáradhatatlan odaadással a földi testvéreim jólétének szenteled magad. Barátságot vegyíts tanáccsal és adj szeretetet a bölcsletedhez. Szolgálj úgy az embertársaidat, ahogy én szolgáljalak téged. Légy olyan hűséges az emberekhez, ahogy én ügyeltem rád. Légy kevésbé bíráló; várj el kevesebbet némely embertől és ezáltal mérsékeld a csalódásodat. És amikor az itt lent folyó munkád véget ér, velem fogsz szolgálni fent.”

¹¹ ¶ Ezt követően a Mester Mátéval és Fülöppel beszélgetett. Fülöpnek azt mondta, „Fülöp, hallgatsz te rám?” Fülöp azt felelte, „Igen, Uram, az életem árán is engedelmeskedni fogok neked.” Erre Jézus így szólt: „Ha engedelmeskedni akarsz nekem, akkor menj a nem-zsidók vidékeire és terjeszd ezt az örömhírt. A látnokok azt mondták neked, hogy jobb engedelmeskedni, mint áldozni. Hit révén Istent ismerő országfivá váltál. Csak egy megtartandó törvény van — ez pedig az a parancs, hogy menj és terjeszd az országról szóló örömhírt. Ne félj többé az emberektől; ne félj hirdetni az örökkévaló élet jó híreit a társaidnak, akik sötétségben tespednek és ki vannak éhezve az igazság világosságára. Fülöp, többé ne foglalkozz a pénzzel és a javakkal. Most már éppoly szabadon hirdesd a jó híreket, mint a testvéreid. És én előttem fogok járni és veled leszek egészen a végsőkig.”

¹² Ez után pedig, Mátéhoz szólva, a Mester megkérdezte, „Máté, szívből akarod-e tenni az akaratomat?” Máté azt felelte, „Igen, Uram, teljesen annak szenteltem magam, hogy megcselekedjem az akaratodat.” Erre a Mester

azt mondta: „Máté, ha engedelmeskedni akarsz nekem, menj és tanítsd meg minden embernek az országról szóló ezen örömhírt. Többé nem szolgálod testvéreidet az élet anyagi dolgaival; ezentúl neked is hirdetned kell a szellemi üdvözülés jó híreit. Mostantól kezdve félszempel csakis arra ügyelj, hogy eleget tégy azon megbízatásodnak, hogy az Atya országáról szóló ezen örömhírt terjeszd. Ahogy én megcselekedtem az Atya akarát a földön, úgy teljesítsd te az isteni megbízatást. Emlékezz, a zsidók és a nem-zsidók egyaránt a testvéreid. Ne félj senkitől, amikor a mennyország örömhírének megmentő igazságait hirdeted. És ahová én megyek, rövidesen te is eljössz.”

¹³ ¶ Ez után az Alfeus ikrekkel, Jakabbal és Júdással sétált és beszélgetett, és mindkettejükhez szólva megkérdezte, „Jakab és Júdás, hisztek ti bennem?” És amikor mindketten azt felelték, „Igen, Mester, hiszünk,” azt mondta: „Rövidesen itt hagylak benneteket. Látjátok, hogy a hűvér testben már el is hagytalak. Csak egy rövid időre maradok ebben az alakban, mielőtt elmegyek az Atyámhoz. Ti hisztek bennem — az apostolaim vagytok, és mindig is azok lesztek. Higgyetek továbbra is és emlékezzetek a velem való társaságotokra, amikor már eltávoztam, és miután esetleg visszatértetek a munkátokhoz, melyet akkor végeztek, mielőtt eljöttetek, hogy velem éljete. Soha ne engedjétek, hogy a külsődleges munkátok kihasson a hűségetekre. Legyen hitetek Istenben egészen az utolsó földi napjaitok végéig. Soha ne feledjétek, hogy amikor az Isten hű fiait vagytok, a teremtsérsz minden becsületes munkája szent. Semmi sem lehet közönséges, melyet az Isten fia tesz. Ezért hát mostantól fogva Istenért dolgozzatok. És amikor végeztek e világon, vannak más és jobb világaim, ahol hasonlóképpen értem fogtok dolgozni. És mindeme munkában, e világon és más világokon, én veletek fogok dolgozni, és a szellemem bennetek fog lakozni.”

¹⁴ ¶ Már csaknem tíz óra volt, amikor Jézus visszatért az Alfeus ikrekkel való beszélgetésből, és amint az apostolokat magukra hagyta, azt mondta: „Búcsúzom addig is, amíg majd mindannyiatokkal találkozom holnap délidőben a felavatásotok hegyén.” És amint ezt elmondta, el is tűnt a szemük elől.

3. A FELAVATÁS HEGYÉN

¹ Április 22-én, szombaton délben a tizenegy apostol a megbeszéltek szerint összegyűlt a Kapernaum melletti hegyen, és Jézus megjelent közöttük. Erre a találkozóra pontosan azon a hegyen került sor, ahol a Mester kijelölte őket apostolaiként és az Atya országának követeiként a földön. És ez volt a Mester tizenegyedik morontia megnyilatkozása.

² Ekkor az apostolok körben letérdeltek a Mester körül és meghallgatták, amint elismétli a megbízásokat és látták, amint újból előadja a felavatási jelenetet éppen úgy, mint amikor először jelölte ki őket az országért való különleges munkára. És számukra mindez, a Mester imájától eltekintve, az Atya szolgálataira való korábbi felszentelésük emlékét idézte. Amikor a Mester — a morontia Jézus — most imádkozáshoz fogott, oly fenséges hangon és hatalmi szóval szólt, melyet az apostolok addig még soha nem hallottak. A Mesterük most olyanként beszélt a világegyetemek vezetőivel, mint akinek a kezébe adatott a saját világegyetemében minden hatalom és fennhatóság. És ez a tizenegy ember sohasem felejtette el a követként korábban tett fogadalmakkal kapcsolatos újbóli, morontia felajánlás élményét. A Mester mindössze egy órát töltött a követeivel e hegyen, és miután bensőséges búcsút vett tőlük, el is tűnt a szemük elől.

³ ¶ És egy hétig senki sem látta Jézust. Az apostoloknak tényleg semmi elképzelésük sem volt, hogy mihez kezdjenek, nem tudták, hogy a Mester vajon elment-e már az Atyához. E bizonytalan helyzetben Betszaidában maradtak. Félték kimenni halászni, nehogy a Mester akkor jöjjön el hozzájuk és így elkerüljék. Jézus e teljes hetet a földön tartózkodó morontia teremtményekkel és azokkal a morontia-átmeneti ügyekkel töltötte, melyeket e világon megtapasztalt.

4. A TÓPARTI GYŰLÉS

¹ Jézus jelenéseinek híre elterjedt Galilea szerte, és napról napra egyre növekvő számban érkeztek hívek a Zebedeus házhoz, hogy érdeklődjenek a Mester feltámadásáról és hogy kiderítsék az igazságot ezen állítólagos jelenésekkel kapcsolatban. Péter a hét legelején üzenetet küldött, hogy nyilvános találkozót tartanak a tóparton a következő szombaton, délután háromkor.

² Ennek megfelelően április 29-én, szombaton három órakor több mint ötszáz hívő gyűlt össze Kapernaum környékéről Betszaidában, hogy meghallgassa Péternek a feltámadás óta először megtartandó nyilvános hitszónoklatát. Az apostol a legjobb formában volt, és miután befejezte a megindító beszédet, a hallgatóság tagjai közül már csak kevesen kételkedtek abban, hogy a Mester feltámadt holtából.

³ Péter ezzel fejezte be a beszédét: „Megerősítjük, hogy a názáreti Jézus nem halott; kijelentjük, hogy feltámadt a sírból; azt hirdetjük, hogy láttuk őt és beszélünk vele.” Épp ahogy végzett e hitbéli nyilatkozattal, mindezen emberek szeme láttára megjelent mellette a Mester morontia alakban és a jól ismert hanghordozással szólva ezt

mondta, „Béke legyen veletek, és békével búcsúzom tőletek.” Ahogy megjelent és szólt hozzájuk, el is tűnt a szemük elől. Az volt a feltámadott Jézus tizenötödik morontia megnyilvánulása.

⁴ ¶ Ama bizonyos dolgok miatt, melyeket a Mester a felavatás hegyén való tanácskozásuk alatt mondott a tizenegyeknek, az apostoloknak az volt a benyomásuk, hogy a Mesterük rövidesen nyilvánosan is meg fog jelenni a galileai hívek egy csoportja előtt, és ha majd így tesz, nekik vissza kell térniük Jeruzsálembe. Ennek megfelelően másnap, vagyis április 30-án, vasárnap korán reggel a tizenegyek elindultak Betszaidából Jeruzsálembe. Sokat tanítottak és szónokoltak a Jordán folyása mentén vezető útukon, így csak május 3-án, szerdán késő este érkeztek meg Jeruzsálembe, Márkék házához.

⁵ ¶ Szomorú hazatérés volt ez János Márk számára. Néhány órával az előtt, hogy hazaért volna, apja, Illés Márk agyvérzésben meghalt. Bár a feltámadás bizonyosságának gondolata sok vigaszt jelentett az apostoloknak a fájdalmukban, ugyanakkor igazán gyászolták jó barátjuk elvesztését, aki szilárd támogatójuk volt még a nagy bajok és csalódások idején is. János Márk megtett mindent, hogy vigaszt nyújtson az anyjának, és a nevében arra kérte az apostolokat, hogy továbbra is tekintsek otthonuknak az asszony házáat. És a tizenegyek e felsőtermet tették meg

szálláshelyüknek a pünkösöd napjáig.

⁶ ¶ Az apostolok azért az est leszállta után léptek be Jeruzsálembe, nehogy a zsidó hatóságok észrevegyék őket. Illés Márk temetésén sem mutatkoztak nyilvánosan. Másnap egész nap csendes elzárkózásban maradtak ebben a sokat látott felsőteremben.

⁷ Az apostolok csütörtök éjjel csodálatos tanácskozást tartottak ebben a felső helyiségben és Tamás, Zélóta Simon és az Alfeus ikrek kivételével mind megfogadták, hogy elindulnak és nyilvánosan hirdetik a feltámadt Úr új evangéliumát. Már meg is tették az első lépéseket az országról szóló evangéliumnak — az Istennél való fiúi elismerésnek és az emberek közötti testvériségnek — a Jézus feltámadásának hirdetésévé való átalakítására. Nátániel ellenezte a nyilvános üzenetük lényegének illetően való módosítását, de nem tudott ellene mondani Péter ékes-szólásának, és nem tudta legyőzni a tanítványok, különösen a női hívek lelkesültségét sem.

⁸ Így aztán Péter erőteljes vezetése alatt, és mielőtt a Mester felemelkedett volna az Atyához, az ő jó szándékú képviselői hozzáfogtak ahhoz az aprólékos eljáráshoz, hogy fokozatosan és biztosan átalakítsák *Jézus* vallási tanítását egy, a *Jézusról* szóló új és módosított formájú vallássá.